

tenent nonnulli moderni, Henriq., lib. 6 de Pœnitent., cap. 16, § 3, lit. X, et lib. 7 de Indulgentiis, cap. 22, § 7, lit. I et V, qui citat pro hac sententia Angel., verb. *Novitius*, § 18, et Armillam, ibidem; Sylvestr., *Religio*, § 5, § 6, qui solum dicunt novitium non teneri ad præcepta regulæ; unde videtur inferre, non obligari ad confitendum Prælato, vel ordinariis confessoribus religionis, et consequenter posse confiteri aliis quibuscumque habentibus jurisdictionem. Quæ illatio non videtur necessaria, quia, seclusa obligatione præcepti, potest novitius esse exemptus a jurisdictione extranea religionum, et ideo ex defectu jurisdictionis non posse aliis confiteri. Soto vero, qui etiam citatur lib. 7 de Justit., quæst. 2, art. 1, in fine tertii argumenti, vers. *Ex hac*, solum agit de differentia inter votum religionis vel votum perseverandi in religione, quod nihil ad rem præsentem facit. Fundamentum autem, quod pro hac opinione afferri potest, statim examinabimus.

12. *Tertia sententia veluti media per duo pronuntiata.* — *Primum pronuntiatum.* — Tertia opinio distinctione utitur, de confessoribus privilegiatis habentibus jurisdictionem Papa, et de ordinariis pastoribus et delegatis ab illis, ut sunt Episcopus, Parochus, et aliquis adjutor ejus. Primo ergo dicimus, novitium unius religionis posse libere confiteri cuicumque confessori privilegiato, habenti jurisdictionem a Papa. Probatur ex dictis cap. præced., num. 10, de usu privilegiorum ab ipso Papa concessorum, ex parte pœnitentium; nam, sicut talia privilegia generaliter conceduntur omnibus fidelibus, ita per privilegia confessorum datur illis jurisdictio ad audiendas confessiones omnium fidelium; ergo, sicut in prioribus privilegiis comprehenduntur novitii sub fidelibus, et non sub exceptione religiosorum, ita etiam in posterioribus privilegiis comprehenduntur sub eadem appellatione fidelium, et exceptio, quæ fit de religiosis non habentibus facultatem Prælatorum, non complectitur novitios, quia revera religiosi non sunt. Atque ita omnia privilegia, quæ in hoc pacto excipiunt confessiones religiosorum, et ratio, quæ suadet exceptionem illam fuisse necessariam, non extenduntur ad novitios, quia quoad illos est materia odiosa, et sub proprietate verborum non comprehenduntur, neque habent substantiale fundamentum talis exceptionis. Quæ ratio apud me convincit, supposita resolutione illius prioris puncti.

13. *Observatio per quam temperatur hoc pronuntiatum.* — Unum tamen adverte, jurisdictionem hanc, quæ per hæc privilegia datur, regulariter non descendere ad singulos religiosos, nisi media concessione et voluntate suorum Prælatorum. Unde fit, si Prælati religionis expresse suis subditis prohibeat novitiorum suorum confessiones audire, non poterunt novitii illis confiteri, non quia ipsi novitii ex parte sua impediti sint, sed quia ipsi religiosi jurisdictionem non habent, nam superior potest illam coartare, et communicare prout voluerit; sicut etiam non habent jurisdictionem ad audiendas confessiones religiosorum ejusdem domus, quia illis non communicatur a Prælati suis; vel, sicut etiam potest Prælati approbare subditum, et dare jurisdictionem ad audiendas confessiones virorum, et non feminarum; sic etiam potest approbare ad audiendas confessiones secularium, et non regularium, etiam novitiorum. Quando autem Prælati absolute et directe prohibet novitiorum confessiones audire, sine dubio intendit vetare quantum potest, et consequenter jurisdictionem auferre, juxta communioem doctrinam Canonistarum in materia de Legibus tractatam. Quocirca, si tota religio (ut in Societate fit, sicut in tractatu decimo, libro nono, cap. 2, numero secundo, trademus) per influxum Generalis jurisdictionem accipiat, ipse potest omnibus et singulis sacerdotibus totius religionis efficaciter prohibere, ne confessiones novitiorum totius religionis audiant, nec eos absolvere valeant; idemque, cum proportionem Provinciales in suis provinciis, et conventuales Prælati in suis domibus; nam hæc jurisdictio ita communicatur subditis, ut semper in illius usu a proximis prælati pendeant. Imo eodem modo possent Prælati religionum, si vellent, ita limitare jurisdictionem suorum subditorum, ut ab ea excluderent non solum novitios propriæ religionis, sed etiam omnium aliarum, quia delegatio potestatis omnem hanc limitationem admittit, ut ratio facta probat, neque in hoc male facerent, sed potius unionem et charitatem ostenderent ac foverent, et incommodis (si quæ sequi possunt ex illa libertate novitiorum) occurrerent. Quanquam, si moraliter res spectetur, satis illis occurri possit per hoc quod intra eandem religionem non possunt novitii confiteri alicui sine licentia prælati, nam extra illam raro aut nunquam id facere possunt.

14. *Secundum pronuntiatum.* — Secundo dicitur juxta hanc sententiam, novitios non posse confiteri, invito Prælato, alicui confessori habenti tantum jurisdictionem Episcopalem. Hanc partem satis probabiliter suadent variæ rationes, quas Corduba supra multiplicat. Præcipuum vero fundamentum est, quia novitius censetur mutasse domicilium et territorium, præsertim quoad ea quæ spectant ad sacramenta necessaria, argumento eorum quæ tradunt Doctores in cap. *Omnis utriusque sexus*, et in cap. ultim., de Parochiis, et cap. *Ad Apostolicæ*, de Decimis; et Sylvester, et alii Summistæ, verb. *Domicilium*; et Tiraque., de Utrouque retractu, part. 1, glos. 8, num. 23 et 24. Sed ad hoc responderi potest, novitium mutare quidem aliquo modo domicilium, acquirendo, non tamen amittendo. Acquisivit enim domicilium vel quasi domicilium in religione, quatenus ad illam transtulit animo ibi remanendi, non quidem absolute et immutabili, sed sub conditione, quod satis est ad acquirendum domicilium, ratione cuius subsit jurisdictioni Prælati religionis. Inde autem non statim sequitur quod amittat omnino prius domicilium, quia non repugnat simul habere duo domicilia, et multo minus habere unum domicilium, et alium quasi domicilium, etiam in ordine ad confessionem, ut constat ex materia de pœnitentia. Cum ergo novitius non acquirat domicilium omnino firmum, adhuc retinet prius, et consequenter simul cum subjectione ad Episcopum, præsertim in foro confessionis, quod voluntarium est. Sed contra hoc est, quia fieri non potest ut aliquis simul et eodem tempore habeat duos ordinarios pastores non subordinatos inter se in hoc foro, quia repugnat debito ordini, et pareret confusionem. Unde, licet quis possit habere plura domicilia, tamen pro eo tempore in quo in uno habitat, non potest adire Parochum alterius domicilii; sed pro eo tempore pastori tantum illius loci, in quo habitat, subjectus est; ergo novitius quando in religione habitat, soli Prælati illius subjectus est. Sed hoc etiam argumentum, licet sit satis probabile, non tamen convincit, quia illud antecedens non ab omnibus recipitur; Navarrus enim tenet oppositum, cui ego magis adhæsi in 4 tom., in 3 part., de Sacramento Pœnitentiæ.

15. Addendum ergo est, novitium ita mutare domicilium, ut omnino fiat extra jurisdictionem secularium pastorum, et ideo ex vi prioris jurisdictionis non posse illis confiteri.

Assumptum declaratur, quia tota religio est exempta a jurisdictione Episcopi in utroque foro; in hac autem exemptione religio accipienda est, non ut ex professis tantum constat, sed etiam ut novitios complectitur; ut, exempli gratia, Societas Jesu (ut in ejus Constitutionibus adnotatur, part. 5, in principio) uno modo accipitur ut complectitur omnes qui sub obedientia Præpositi generalis vivunt, etiam novitios; cum ergo Pontifices Paulus XIII et Gregorius XIII illam sub sua protectione suscipiunt, et ab Ordinariis jurisdictione eximunt, intelligendi sunt de illa loqui sub illa amplissima acceptione, ut patet ex illis verbis Pauli III, in sua Bulla ultima: *Ipsamque Societatem, et universos illius socios, et personas, illorumque bona quæcumque ab omni superioritate, jurisdictione, et correctione quorumcumque Ordinariis eximimus*, etc. Ubi particula illa, *universos socios et personas*, videtur habere emphasim, et ampliari etiam ad novitios. Idem ergo erit in aliis religionibus, sive quia habent similia indulta, sive quia per communicationem hoc etiam gaudere possunt, sive etiam per regulas juris communis. Quia beneficium principis amplissime est interpretandum, et privilegia sunt amplianda, quantum verba juxta communem usum patiuntur; hoc autem est privilegium et beneficium principis, et verba optime admittunt hanc ampliationem. Nam religio Minorum in omni proprio usu dicitur tota illa congregatio, ut ex omnibus membris, etiam novitiis, constat; nam, licet novitius proprie religiosus non sit, proprie tamen est in illa congregatione, quæ illo nomine appellatur.

16. *Objectio contra allatum fundam, diluitur.* — Dices, hanc extensionem esse ipsis novitiis onerosam, et ideo admittendam non esse. Respondeo imprimis negando consequentiam, quia gratia privilegii magis est consideranda respectu totius religionis, cui immediate fit, quam respectu particularium; nam sæpe etiam potest esse illa exemptio onerosa multis professis. Secundo respondetur negando assumptum, quia, licet interdum onerosa esse possit ex aliquo accidenti, simpliciter tamen est favorabilis. Unde confirmatur præcipue hoc fundamentum, quia novitius gaudet non solum privilegio canonis, sed etiam fori, et propriæ exemptionis religionis quoad alios actus jurisdictionis; ergo etiam et majori ratione quoad jurisdictionem fori pœnitentiæ. Quæ ratio amplius in sequen-

tibus comprobabitur. Hæc ergo tertia opinio videtur mihi verisimilior, et ex dictis fit satis fundamentis aliarum, quæ sua probabilitate non carent.

CAPUT XVIII.

QUID CIRCA RESERVATIONEM CULPARUM IN RELIGIONIBUS STATUERIT CLEMENS VIII.

4. *Duplex modus reservandi.* — Ut de absolute religionum a culpis, in qua versamur, dicamus etiam specialiter de reservatis, præmittenda est explicatio diplomatis Pontificii circa reservationem. Dupliciter vero possunt casus aliqui esse reservati respectu religiosi, scilicet vel a Pontifice, vel ab ipsa religione. Prior reservatio communi et usitata jure non fit nisi cum aliqua censura reservata, juxta dicta in 4 t. tertiæ part., et ideo de his peccatis reservatis, simul cum censuris dicemus in c. 20. Circa aliam ergo reservationem supponendum est, posse Prælatos religionum reservare sibi aliquos casus, quod est certum eadem certitudine, qua id constat de Episcopis, et aliis Prælati circa suos subjectos; nam, licet Concilium Tridentinum, sess. 14, cap. 7, solum Pontificem Maximum, et Episcopos nominaverit, tamen sine dubio sub Episcopis intellexit omnes habentes Episcopalem jurisdictionem; nam actus reservandi jurisdictionis est, et per se non pendet a characteris Episcopali, sicut neque actus absolvendi a peccatis. Item, quia religiosi exempti (de quibus semper agimus) non ligantur reservationibus Episcoporum; ergo justum est ut subdantur reservationi propriorum Prælatorum. Denique ita habet consuetudo fere omnium religionum, ut infra in tractatu de Societate, lib. 8, cap. 5, in particulari referam; quam consuetudinem Pontifices confirmarunt et approbarunt, præsertim Alexander VI, ut refertur in Supplemento Minorum, et in lib. Monumenta ordinum, concess. 66, et novissime S. D. N. Clemens VIII, peculiari decreto de hac re edito anno 1593, qui aliqua peculiariter circa hanc reservationem ordinavit, quæ hic adnotare, adjuncta brevi declaratione, propter dubia quæ quotidie interrogantur, necessarium visum est.

2. *Enumeratio casuum qui reservari permittuntur.* — Primo ergo ipse enumerat undecim casus, qui in religionibus reservari possunt: *Primus, veneficia, incantationes,*

sortilegia; secundus, apostasia a religione sive habitu dimisso, sive retento, quando eo pervenerit, ut extra septa monasterii seu conventus egressio fiat; tertius, nocturna ac furtiva e monasterio seu conventus egressio, etiam non animo apostatandi facta; quartus, proprietas contra votum paupertatis, quæ sit peccatum mortale; quintus, juramentum falsum in judicio regulari seu legitimo; sextus, procuratio, auxilium, seu consilium ad abortum faciendum post animatum fetum etiam effectu non secuto; septimus, falsificatio manus aut sigilli officialium monasterii aut conventus; octavus, furtum de rebus monasterii seu conventus, in ea quantitate quæ sit peccatum mortale; nonus, lapsus carnis voluntarius, opere consummatus; decimus, occisio, aut vulneratio, seu gravis percussio cujusque personæ; undecimus, malitosum impedimentum, aut retardatio, aut apertio litterarum a superioribus ad inferiores, vel ab inferioribus ad superiores.

3. *Prima observantia principalis circa hos casus in universum.* — Circa quos casus primum advertere oportet, quamvis in aliquibus eorum explicetur necessariam esse materiam peccati mortalis, et opus externum, nihilominus has duas conditiones in omnibus illis esse intelligendas, quia peccata venialia, sicut non sunt materia necessaria confessionis, ita nec proprie reservationis; peccata autem mere interna, etiamsi mortalia sint, secundum communem Ecclesiæ usum non reservantur, etiamsi in rigore reservari possint. Pontifex autem, cum aliud expresse non declaret, loquitur secundum ordinariam legem, vel consuetudinem Ecclesiæ. Præterquam quod verba, quibus utitur, in rigore et proprietate, prout sunt accipienda, significant externos actus. Ubi ergo hujusmodi declaratio addi videtur, non est solum propter has conditiones, ut generales sunt, sed propter aliquid speciale circa aliquam earum explicandum. In primo ergo casu nihil additum est, quia non erat necessarium; nam illud genus peccati externum est, et gravissimum, et vix potest in individuo committi, quin mortale sit. Quid autem sub illis vocibus comprehendatur, dictum est in 1 tom., tract. 3, lib. 3, de Vitiis virtuti religionis oppositis; et videri possunt Summistæ in illis verbis, et verb. *Maleficium*, ac verb. *Superstitium*.

4. *Circa secundum casum.* — In secundo casu peculiariter explicatur, non sufficere quemcumque exteriorem actum; nam, licet

quis deliberato animo apostatandi exuat habitum regularem, et secularem induat, et curet ac tentet egredi septa monasterii, et tandem id non exequatur, vel quia mutat voluntatem, vel etiam quia non potest, casus ille reservatus non est, quia non pervenit ad statum et effectum quem Pontifex designat. Et ratio esse potuit, quia vel antea non est perfecta injuria illata religioni, ita ut cedat in infamiam ejus, vel certe quia antea non potest illa dici apostasia exterior.

5. *Circa tertium casum.* — *Duo dubia expediuntur circa hunc casum.* — In tertio casu solum notanda est illa particula, *furtiva*, quæ idem significat quod sine licentia Prælati. Unde, licet quis exeat per vim, vel metum gravem immissum Prælato ne resistat exteri, nihilominus furtive dicitur egredi, quia invito Prælato, vel sine legitimo consensu ejus egreditur; unde illud peccatum non solum est quasi furtum, sed quasi rapina in illo genere, ut sic loquamur; generatim autem comprehenditur sub furtivo egressu, quia fit invito Prælato. Sed quid si Prælatum consentiat, tamen inique, et contra suum officium, et contra honorem Dei et religionis? Quid etiam si ipse Prælatum sic occulte egrediatur? Utrumque censeo egressum furtivum, et in hac reservatione comprehensum. Primum quidem, quia illa licentia injusta est et nulla, et ita nihil operatur; secunda autem, quia, licet Prælatum conventus non habeat præsentem Prælatum cujus voluntate regatur, habet tamen regulam et voluntatem superioris Prælati, aut totius religionis, aut expressam, aut secundum rectam rationem præsumptam, respectu cujus talis egressio furtiva est. Denique modus talis egressus qualis ille sit manifestat, quia semper fit occulte ac furtive.

6. *Aliud dubium.* — Dubitari vero etiam potest an hic casus extendatur ad egressum furtivum diurnum. Verba enim Pontificis sunt, *nocturna, ac furtiva e monasterio egressio*; ergo omnis furtiva egressio illicita reservata est. Respondeo nihilominus illam dictionem *ac*, complexive, et non divisive esse intelligendam, ac propterea furtivam egressionem, si nocturna non sit, etiamsi contingat esse peccatum mortale, ex vi illorum verborum non reservari. Sicut enim nocturna egressio non reservatur, nisi furtiva sit, ut est per se evidens, tam ex ipsa re quam ex intentione Pontificis, ita, e converso, furtiva egressio, nisi sit nocturna, non reservatur, quia, ut illud prius verum sit, necesse est

particulam *ac* complexive sumi; et inde sequitur etiam posterius, ut per se constat.

7. *Circa quartum et quintum casum.* — Circa quartum casum nihil occurrit adnotandum, præter ea quæ dicta sunt de voto paupertatis. In quinto solum desiderari potest, ut explicetur quid vocetur iudicium legitimum. Breviter tamen dicitur esse quodlibet iudicium forense, quod secundum leges vel canones in suo foro, qui solet dici actus legitimus duarum personarum sub eodem iudice, etc., juxta Glossam in cap. *Forus*, de Verborum significat. Videntur ergo ibi numerari iudicia regulare et legitimum ad excludenda iudicia privata per conventiones vel arbitria particularia. Addendum vero censeo, tunc esse hunc casum reservatum, quando religiosus legitime interrogatur, et sub juramento veritatem negat; secus autem erit si injuste interrogetur, nam tunc licet sub juramento neget, si respondere sciat, et debitam intentionem haberet, non erit perjurus; si autem ex ignorantia et conscientia erronea peccet, existimans illud esse perjurium, non erit casus reservatus, quia illud externum non est, verum perjurium, sed putatum; reservatio autem restringenda est ut cadat super verum actum. Idem opinor dicendum esse, si quis juret falsum testimonium contra aliquem in iudicio quod est nullum, vel quia fit coram non legitimo iudice, vel ob aliam causam, quia tunc illud iudicium non est legitimum, et quia iudicium, quod est nullum, non est iudicium, licet appareat, et ideo nec illud est perjurium in iudicio vere, sed tantum apparenter.

8. *Circa sextum.* — *Circa septimum una quaestiuncula.* — Sextus casus non indiget declaratione, sed videri potest motus proprius Sixti V contra illud genus peccati; et moderatio, quæ a Clemente addita est, quæ attingimus in 5 tom. de Censur. In septimo interrogari potest, qui vocentur Officiales monasterii. Ad quod breviter dicitur, sub illa voce comprehendendi et Prælatum ipsum, et omnes, qui sub illo habent aliquam administrationem personarum aut honorum conventus, ut sunt Vicarius, Subprior, vel in Societate Minister, Procurator, et si qui sunt alii similes. Addo etiam comprehendendi a fortiori Provinciales et Generales, juxta mentem Pontificis, quia, eo falsificatio gravior esset, et magis pernicioza religioni. Item, quia quilibet eorum dici potest Officialis monasterii vel conventus; nam, licet magis proprie appelle-